

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 15. januarja 2020¹

Zadeva C-753/18

**Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim),
Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)
proti
Fleetmanager Sweden AB,
Nordisk Biluthyrning AB**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska))

„Predhodno odločanje – Intelektualna lastnina – Avtorska in sorodne pravice – Direktiva 2001/29/ES – Člen 3(1) – Direktiva 2006/115/ES – Člen 8(2) – Pojem ‚priobčitev javnosti‘ – Družba za dajanje v najem vozil, ki so vsa standardno opremljena z radijem“

Uvod

1. O malo vprašanih prava Unije je bilo v tako kratkem času izdanih toliko odločb Sodišča kot o razlagi pojma „pravica do priobčitve javnosti v avtorskem pravu“.² To obsežno, a nujno razdrobljeno sodno prakso so poimenovali celo „labirint“, Sodišče pa „Tezej“.³

2. Čeprav v tej zadevi ni mogoče podati popolne sistematizacije te sodne prakse,⁴ je z njo Sodišču dana priložnost, da vzpostavi nekaj splošnih načel, ki bodo omogočila, da se natančneje opredeli, kaj spada v pravico do priobčitve javnosti in kaj ne. Natančneje, ta zadeva se še posebej nanaša na bistveni element priobčitve javnosti, in sicer dejanje priobčitve.

Pravni okvir

3. Člen 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi⁵ določa:

„Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.“

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 Od sodbe z dne 2. junija 2005, *Mediakabel* (C-89/04, EU:C:2005:348), se ta problem obravnava v več kot dvajset sodbah in sklepih.

3 Clark, B., Dickenson, J., „Theseus and the labyrinth? An overview of ‚communication to the public‘ under EU copyright law: after Reha Training and GS Media where are we now and where do we go from there?“, *European Intellectual Property Review*, št. 5/2017, str. 265. Žal avtorja ne pojasnita, kdo je tu Minotaver.

4 Sicer se lahko ta sistemizacija glede na doktrino izkaže za nemogočo (glej: Treppoz, E., „De l'art jurisprudentiel au rang de feuilleton ou l'impossible systématisation du droit de communication au public“, *Revue trimestrielle de droit européen*, št. 4/2017, str. 864).

5 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230; ter popravka v UL 2008, L 314, str. 16, in UL 2012, L 33, str. 9.

4. Člen 8 Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine⁶ določa:

„Države članice predvidijo pravico, s katero zagotovijo, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, izdan v komercialne namene, ali reprodukcija takšnega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti, ter zagotovijo, da se to nadomestilo razdeli med zadevne izvajalce in proizvajalce fonogramov. Države članice lahko, če ni dogovora med izvajalci in proizvajalci fonogramov, določijo pogoje glede medsebojne delitve nadomestila.“

5. Člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 sta bila prenesena v švedsko pravo s členom 2, tretji odstavek, točka 1, in členom 47 upphovrättslagen (1960:279) (zakon št. 279 iz leta 1960 o avtorski pravici).

Dejansko stanje, postopek in vprašnji za predhodno odločanje

6. Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (Stim) u.p.a. (švedska organizacija za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na področju glasbenih del, v nadaljevanju: Stim) in Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. for. (švedska organizacija za upravljanje sorodnih pravic izvajalcev, v nadaljevanju: SAMI) sta švedski organizaciji za kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic.

7. Fleetmanager Sweden AB (v nadaljevanju: Fleetmanager) in Nordisk Biluthyrning AB (v nadaljevanju: NB) sta družbi za dajanje vozil v najem, ki imata sedež v Švedski. Neposredno ali prek posrednikov dajeta v najem vozila, opremljena z radijskimi sprejemniki, za obdobje, ki ne presega 29 dni, kar se šteje za kratkoročni najem.

8. V prvem od dveh sporov, v okviru katerih sta bili predloženi vprašnji za predhodno odločanje v tej zadevi, je Stim vložila tožbo zoper družbo Fleetmanager in zahtevala plačilo zneska 369.450 švedskih kron (SEK) (približno 34.500 EUR), zvišanega za obresti, ker naj bi prispevala k temu, da so tretje osebe brez dovoljenja Stim dajale glasbena dela na voljo javnosti, v smislu avtorskega prava, s tem, da so javnosti dale na voljo vozila, opremljena z radijskim sprejemnikom, v kratkoročni najem.

9. Tingsrätt (sodišče prve stopnje, Švedska) je ugotovilo, da gre pri dajanju v najem vozil, opremljenih z radijskim sprejemnikom, za priobčitev javnosti v smislu zakona št. 279 iz leta 1960 o avtorski pravici in da je plačilo odškodnine utemeljeno. Vendar je ugotovilo tudi, da družba Fleetmanager ni prispevala k tem kršitvam avtorske pravice, zaradi česar je tožbo Stim zavrnilo. Ta sodba je bila potrjena v pritožbenem postopku. SAMI je zoper to sodbo vložila pravno sredstvo pri Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska).

10. V drugem sporu je družba NB vložila tožbo pri Patent- och marknadsdomstolen (sodišče za intelektualno lastnino in gospodarske zadeve, Švedska) in sodišču predlagala, naj ugotovi, da družba ni dolžna SAMI plačati nadomestila za uporabo fonogramov od 1. januarja 2015 do 31. decembra 2016, ker so vozila družbe, ki se dajejo v najem fizičnim osebam in poslovnim strankam, opremljena z radijskim sprejemnikom in CD-predvajalnikom.

11. Patent- och marknadsdomstolen (sodišče za intelektualno lastnino in gospodarske zadeve) je razsodilo, da je treba zakon št. 279 iz leta 1960 o avtorski pravici razlagati v skladu z Direktivo 2001/29 in da zadevna uporaba iz člena 8(2) Direktive 2006/115 glede na sodno prakso Sodišča ustreza „priobčitvi javnosti“ iz člena 3(1) Direktive 2001/29. Prav tako je ugotovilo, da je družba NB s tem, da

⁶ UL 2006, L 376, str. 28; in popravek v UL 2016, L 205, str. 27.

je dala na voljo radijske sprejemnike v vozilih, ki se dajejo v najem, najemnikom navedenih vozil omogočila, da poslušajo zvočne posnetke, in da je torej šlo za „priobčitev“. To sodišče je poleg tega štelo, da so izpolnjena tudi druga merila „priobčitve javnosti“. Na podlagi dokazov, ki jih je predložila SAMI, je bilo ugotovljeno, da je bilo 11 vozil v lasti tožeče stranke najetih skupaj povprečno 528-krat na leto. Patent- och marknadsdomstolen (sodišče za intelektualno lastnino in gospodarske zadeve) je iz tega sklenilo, da mora družba NB plačati SAMI odškodnino, in je zavrnilo njeno tožbo. Vendar je Patent- och marknadsöverdomstolen (pritožbeno sodišče za intelektualno lastnino in gospodarske zadeve, Švedska) na pritožbeni stopnji to sodbo razveljavilo. SAMI je zoper sodbo zadnjenavedenega sodišča vložila pravno sredstvo pri Högsta domstolen (vrhovno sodišče).

12. V teh okoliščinah je Högsta domstolen (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali dajanje v najem vozil, ki so standardno opremljena z radijskimi sprejemniki, pomeni, da je oseba, ki daje vozila v najem, uporabnik, ki opravi ‚priobčitev javnosti‘ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 oziroma v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115?

2. Kakšen pomen, če sploh, imata obseg dejavnosti dajanja vozil v najem in trajanje najema?“

13. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je na Sodišče prispel 30. novembra 2018. Stranke v postopku v glavni stvari in Evropska komisija so predložile pisna stališča. Na obravnavi 6. novembra 2019 so iste stranke ustno predstavile stališča.

Analiza

Prvo vprašanje za predhodno odločanje

14. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali dajanje v najem vozil, ki so opremljena z radijskimi sprejemniki, pomeni priobčitev javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115.

15. Uvodoma je treba spomniti, da se mora v skladu s sodno prakso Sodišča za izraz „priobčitev javnosti“ iz dveh zgoraj navedenih določb šteti, da ima enak pomen.⁷ Tako bo odgovor, ki ga bo Sodišče dalo v tej zadevi, imel enak pomen v okviru navedenih dveh direktiv kljub morebitnemu terminološkemu razhajanju v njunih jezikovnih različicah, med drugim v švedščini.

16. S členom 3(1) Direktive 2001/29 je avtorjem zagotovljena preventivna pravica, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčitve svojih del javnosti. Tako lahko avtorji med drugim ustvarjajo dohodek od izkoriščanja svojih del v obliki priobčitve javnosti.

17. S členom 8(2) Direktive 2006/115 ni zagotovljena podobna izključna pravica. Nasprotno pa je s to določbo izvajalcem in proizvajalcem fonogramov zagotovljeno pravično nadomestilo, kadar je fonogram dan na voljo javnosti.

⁷ Sodba z dne 31. maja 2016, Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, točka 33).

18. Ne z Direktivo 2001/29 ne z Direktivo 2006/115 ni podana pravna opredelitev pojma „priobčitev javnosti“. Nekatera pojasnila v zvezi s pomenom, ki ga je treba dati temu pojmu, so razvidna iz uvodne izjave 23 Direktive 2001/29. V skladu s to uvodno izjavo se navedeni pojem nanaša na vsakršno priobčitev javnosti, ki ni prisotna na kraju izvora priobčitve. Pravica do priobčitve javnosti zajema vsako oddajanje ali retransmisijo dela v javnost po žici ali na brezžični način, vključno z radiodifuznim oddajanjem. V uvodni izjavi 27 te direktive je dodatno navedeno, da zgolj nudenje fizičnih zmogljivosti, ki olajšajo ali omogočijo priobčitev, ne šteje za priobčitev javnosti.

19. Spomniti je treba še, da se lahko priobčitev javnosti s tehničnega vidika pojavlja v dveh poglavitnih oblikah: kot priobčitev in kot dajanje na voljo javnosti. V prvem primeru odloči o tehničnem načinu in trenutku priobčitve uporabnik, ki je na izvoru priobčitve, morebitni naslovniki pa lahko to priobčitev sprejmejo ali pa tudi ne. V drugem primeru je delo trajno dano na voljo naslovníkom, ti pa lahko do njega dostopajo na kraju in v času, ki si ju sami izberejo. Ta drugi primer se nanaša predvsem na storitve na zahtevo in na internet. V obravnavani zadevi, ki se nanaša na dela, ki se oddajajo z radiodifuzijo, gre za prvega od primerov, torej za priobčitev v ožjem pomenu.

20. Sodišče je v več zadevah imelo priložnost, da opredeli obseg pojma „priobčitev javnosti“.

21. Med drugim je ugotovilo, da mora priobčitev javnosti kumulativno vsebovati dva elementa, in sicer dejanje priobčitve varovanega predmeta in javnost, ki ji je namenjena priobčitev.⁸

22. Za odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje v tej zadevi je treba preučiti, ali sta pri najemu vozil, ki so opremljena z radijskim sprejemnikom, ta elementa izpolnjena.

23. Samo po sebi se razume – in tudi sicer stranke temu ne oporekajo – da družbe za dajanje vozil v najem ne izvajajo dejanj oddajanja radijskih oddaj, saj to oddajanje izvajajo RTV organizacije. Vendar to ne izključuje *a priori* tega, da je mogoče glede na sodno prakso Sodišča za dejavnost navedenih družb šteti, da spada v izključno pravico do priobčitve javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115.

24. Sodišče je namreč ugotovilo, da je dejanje priobčitve prisotno v številnih okoliščinah, ki presegajo okvir enostavnega neposrednega prenosa dela, na primer z radiodifuznim oddajanjem.

25. Tako je Sodišče ugotovilo, da gre za priobčitev javnosti, če hotel svojim strankam omogoči dostop do varovanega predmeta z namestitvijo televizijskih sprejemnikov v sobe in z distribucijo televizijskega signala, zajetega s centralno anteno, preko teh sprejemnikov.⁹ V zvezi s tem je Sodišče razlikovalo med nudenjem samo fizičnih zmogljivosti, ki ne pomeni priobčitve javnosti, in distribucijo signala preko teh zmogljivosti, ki pa spada k temu pojmu.¹⁰

26. Enako velja, kadar hotel v sobah ne namesti televizijskih sprejemnikov, ampak naprave, ki omogočajo poslušanje CD-plošč, in plošče.¹¹ Taka ustanova namreč s tem, da strankam da na voljo take tehnične naprave, ki omogočajo dostop do varovanih predmetov, in te predmete v obliki fonogramov na CD-ploščah, javnosti priobči navedene varovane predmete.¹²

⁸ Glej nazadnje sodbo z dne 7. avgusta 2018, Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, točka 19 in navedena sodna praksa).

⁹ Sodba z dne 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 1 izreka).

¹⁰ Sodba z dne 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 46).

¹¹ Sodba z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 3 izreka).

¹² Sodba z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 62).

27. Prav tako pomeni priobčitev javnosti dejstvo, da upravljavec ustanove, ki je odprta za javnost, namerno dovoli navedeni javnosti dostop do varovanih predmetov radiodifuzije prek televizijskih sprejemnikov, ki so nameščeni v navedeni ustanovi.¹³

28. Priobčitev javnosti je lahko tudi v tem, da se posnamejo radiodifuzne oddaje in kopije dajo na voljo javnosti prek internetne storitve snemanja na daljavo v oblaku (*cloud computing*).¹⁴

29. Prav tako je treba v zvezi z internetom kot dejanje priobčitve opredeliti ne le objavo dela na spletnem mestu,¹⁵ ampak tudi zagotavljanje klikljivih povezav do varovanih del na drugem spletnem mestu.¹⁶ Še več, za tako opredelitev ni nujno, da so te povezave prisotne na spletnem mestu: lahko so vnaprej posnete v programski opremi multimedijskega predvajalnika, torej tehnične opreme. Dejanje priobčitve je torej nudenje teh multimedijskih predvajalnikov.¹⁷ Vendar po analogiji z zadevo, v kateri je bila izdana sodba SGAE,¹⁸ ne pomeni priobčitve samo nudenje tehnične opreme, ampak dejstvo, da so bila vanjo vnaprej nameščena dela, ki so bila dana na voljo (brez odobritve imetnikov avtorske pravice) na spletu.¹⁹

30. Nazadnje, dejanje priobčitve je zagotavljanje in upravljanje platforme za spletno izmenjavo v okviru omrežja vsak z vsakim (*peer-to-peer*).²⁰

31. Sodišče je v okviru presoje obstoja dejanja priobčitve javnosti poudarilo bistveni pomen vloge uporabnika, ki ob svojem ravnanju, ki je namenjeno temu, da javnosti da dostop do varovanih predmetov, popolnoma pozna zadevo.²¹

32. Vendar ta poseg uporabnika ne more biti omejen na tehnično opremo, kot so radijski ali televizijski sprejemniki, CD-predvajalniki ali multimedijski predvajalniki, ki omogoča uživanje v varovanih predmetih. Tak omejen poseg je namreč treba šteti samo za nudenje tehnične opreme, ki v skladu s pravilom za razlago iz uvodne izjave 27 Direktive 2001/29 ne pomeni priobčitve javnosti.

33. Poseg uporabnika se mora, da bi šlo za priobčitev javnosti, nujno nanašati na varovane predmete same, torej na vsebino priobčitve.

34. Ta poseg v vsebino priobčitve ima lahko različne oblike. Lahko gre za prenos signala do televizijskih sprejemnikov, nameščenih v hotelskih sobah, za nudenje CD-plošč, ki so dodane CD-predvajalnikom, za predvajanje televizijskih oddaj na javnih krajih, za uporabo spletnih povezav do varovanih predmetov ali za predhodno namestitvev takih povezav na multimedijske predvajalnike, za snemanje radiodifuznih oddaj ali celo za indeksacijo metapodatkov v zvezi z deli v okviru omrežja *peer-to-peer*.

35. Za ugotovitev obstoja dejanja priobčitve se (sama po sebi) ne zahteva nobena od teh različnih oblik posega. Vendar imajo vse skupno točko, in sicer neposredno povezavo med posegom uporabnika in varovanimi predmeti, ki so tako priobčeni. Ta skupna točka je osrednji element, brez katerega ne bi bilo mogoče govoriti o dejanju priobčitve.

13 Glej zlasti sodbi z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 7 izreka), in z dne 31. maja 2016, Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, zadnji stavek izreka).

14 Sodba z dne 29. novembra 2017, VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913, točke od 46 do 49).

15 Sodba z dne 7. avgusta 2018, Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, točka 21).

16 Sodba z dne 13. februarja 2014, Svensson in drugi (C-466/12, EU:C:2014:76, točka 20). Če Sodišče v tej sodbi ni opredelilo zagotavljanja povezav do vsebin, prosto dostopnih na spletu, kot priobčitev javnosti, je to zato, ker ni bilo nove javnosti, na katero bi bilo tako razkritje naslovljeno (glej točko 27 sodbe).

17 Sodba z dne 26. aprila 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, točka 42).

18 Sodba z dne 7. decembra 2006 (C-306/05, EU:C:2006:764).

19 Glej sodbo z dne 26. aprila 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, točke od 39 do 41).

20 Sodba z dne 14. junija 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, točka 39).

21 Glej nazadnje sodbo z dne 26. aprila 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, točka 31).

36. Zato se ne strinjam s trditvami tožečih strank v postopku v glavni stvari, da Sodišče ni v tem smislu vzpostavilo splošne zahteve za ugotovitev obstoja dejanja priobčitve javnosti. Če namreč Sodišče ni izrecno opredelilo te zahteve kot splošno načelo, je to zato, ker je neločljivo povezana s pojmom „priobčitev javnosti“, saj mora ta priobčitev nujno imeti vsebino, ki jo tvorijo varovani predmeti. Kljub temu je ta zahteva po posegu v vsebino priobčitve, čeprav ni izrecno navedena, implicitno prisotna v vseh odločbah Sodišča, v katerih je to ugotovilo obstoj dejanja priobčitve.

37. To je še posebej razvidno v odločbah, v katerih je Sodišče moralo razlikovati med dejanjem priobčitve javnosti in samo nujenjem tehnične opreme. V njih je Sodišče poudarilo element, ki je ključen za obstoj dejanja priobčitve, in sicer neposreden poseg v vsebino priobčitve, pri čemer je ta element ločen od nujenja opreme. Tako dejstvo, da so bili v hotelske sobe nameščeni televizijski sprejemniki, ne pomeni dejanje priobčitve, ampak distribucijo signala.²² Podobno nujenje CD-predvajalnikov brez hkratne zagotovitve CD-plošč ne bi pomenilo takega dejanja, saj je izpolnitev teh dveh elementov nujna za uživanje varovanih predmetov.²³ Podobno – če niso predhodno nameščene povezave, ki omogočajo dostopanje do varovanih predmetov na spletu – Sodišče zgolj zaradi nujenja multimedijskih predvajalnikov ne bo ugotovilo, da obstaja dejanje priobčitve.²⁴

38. Menim, da je dovolj očitno, da podjetja za dajanje vozil v najem ne opravijo nobenega posega, ki se nanaša neposredno na dela ali fonograme, ki so se oddajajo z radiodifuzijo in ki jih lahko eventualno poslušajo njihove stranke prek radijskih sprejemnikov, s katerimi so opremljena najeta vozila. Te družbe se omejujejo na to, da strankam zagotovijo vozila, ki so jih njihovi proizvajalci opremili z radijskimi sprejemniki. Stranke navedenih družb se odločijo, ali bodo poslušale radiodifuzne oddaje.

39. Radijski sprejemniki, nameščeni v vozila, so zasnovani tako, da lahko brez dodatnega posega sprejmejo prizemno radiodifuzno oddajanje, ki je na voljo na območju, na katerem so. Edina priobčitev javnosti, do katere pride, je ta, ki jo opravijo RTV organizacije. Nasprotno pa v tem primeru ni nobene naknadne priobčitve javnosti, zlasti ne od družb za dajanje vozil v najem. Stranke Stim in SAMI so morale z odobritvijo radiodifuznega oddajanja varovanih predmetov, na katerih imajo avtorsko ali sorodne pravice, nujno upoštevati vse uporabnike, ki so opremljeni z radijskimi sprejemniki in ki so na območju, pokritem z oddajanjem, vključno z radijskimi sprejemniki, ki so nameščeni v vozila, ne glede na način, kako se ta vozila uporabljajo.

40. Vloga družb za dajanje vozil v najem je torej omejena samo na nujenje fizičnih zmogljivosti, namenjenih temu, da se omogoči priobčitev javnosti, kar v skladu z uvodno izjavo 27 Direktive 2001/29 ne pomeni take priobčitve.²⁵ Trditev Stim in SAMI iz pisnih stališč, da naj bi se ta uvodna izjava nanašala zgolj na akterje, specializirane za proizvodnjo ali prodajo opreme, namenjene za omogočanje komuniciranja na daljavo, temelji na napačnem razumevanju sodne prakse Sodišča, zlasti sodbe SGAE.²⁶ Če je Sodišče večkrat ugotovilo obstoj dejanja priobčitve, to namreč ni bilo zaradi značilnosti zadevnega uporabnika, ampak zaradi dodatnega posega navedenega uporabnika, kakršen je prenos signala, ki je presegal samo nujenje opreme. V zadevi, v kateri je bila izdana sodba Stichting Brein,²⁷ je bil zadevni uporabnik „oseba, specializirana za področje dobave multimedijskih predvajalnikov“. Sodišče je zaradi vsebine programske opreme v teh predvajalnikih kljub temu ugotovilo, da gre za dejanje priobčitve.

22 Sodba z dne 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 46).

23 Sodba z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, točki 62 in 67).

24 Sodba z dne 26. aprila 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, točke od 39 do 41).

25 Komisija izpodbija to ugotovitev in navaja, da je cilj dejavnosti družb za dajanje vozil v najem zagotovitev vozil, ne pa radijskih sprejemnikov, ki so nameščeni v vozilih. Kljub temu menim, da je mogoče priznati, da je nujenje radijskih sprejemnikov akcesorno glede na zagotovitev vozil. Vsekakor pa – in tu se pridružujem stališču Komisije – v obravnavanemu primeru nikakor ne gre za dejanje priobčitve.

26 Sodba z dne 7. decembra 2006 (C-306/05, EU:C:2006:764).

27 Sodba z dne 26. aprila 2017 (C-527/15, EU:C:2017:300).

41. Prav tako ni mogoče sprejeti trditve Stim in SAMI, da bi morala odgovornost družb za dajanje vozil v najem izhajati iz tega, da svojim strankam dajejo na voljo prostor, ki ga Stim in SAMI opredelujeta kot „javnega“, in sicer kabino vozil, ki se dajejo v najem, v kateri je mogoče uživati varovane predmete zaradi radijskih sprejemnikov, s katerimi so opremljena ta vozila. Tako kot nudenje radijskih sprejemnikov tudi „nudenje“ prostora, v katerem je mogoče uporabljati te radijske sprejemnike, ne pomeni dejanja priobčitve javnosti, če uporabnik ne poseže v vsebino te priobčitve, torej v varovane predmete.

42. Po drugi strani pa se strinjam s stališčem Stim in SAMI, da ni pomembno, da so radijske sprejemnike v vozila namestili proizvajalci navedenih vozil. Vendar na podlagi iste logike prav tako ni pomembno vedeti, ali družbe za dajanje vozil v najem ne želijo, kot trdita Stim in SAMI, ali ne morejo, kot trdijo navedene družbe, odmontirati teh radijskih sprejemnikov ali jih onespособiti. Te okoliščine se namreč ne nanašajo na dejanja priobčitve varovanih predmetov javnosti, ampak samo na nudenje tehnične opreme, in zato ne spadajo na področje uporabe avtorske pravice.

43. Nazadnje, dejstvo, da je v vozilih, ki se dajejo v najem, mogoče poslušati varovane predmete zaradi radijskih sprejemnikov, ki so v njih nameščeni, kar prispeva k privlačnosti in torej donosnosti dejavnosti družb za dajanje navedenih vozil v najem, prav tako ne vpliva na vprašanje glede obstoja dejanja priobčitve javnosti in morebitne odgovornosti navedenih družb iz naslova avtorske pravice.

44. Do nudenja kakršne koli tehnične opreme, namenjene za priobčitev na daljavo ali sprejem te priobčitve, običajno pride v okviru pridobitne dejavnosti. Donosnost te dejavnosti je v veliki meri posledica dejstva, da se navedena oprema uporablja za izvedbo ali sprejem priobčitve predmetov, varovanih z avtorsko ali sorodnimi pravicami – to je temeljni cilj nakupa take opreme. Vendar dobavitelji take opreme imetnikom navedenih pravic ne dolgujejo nikakršnega nadomestila.²⁸ Prav zaradi nasprotovanja logiki, ki bi zahtevala tako nadomestilo, so podpisniki pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (WIPO) o avtorski pravici²⁹ v skupni izjavi v zvezi s členom 8 te pogodbe navedli – po njihovem zgledu pa zakonodajalec Unije v uvodni izjavi 27 Direktive 2001/29 – da samo nudenja tehnične opreme ni mogoče opredeliti kot priobčitev javnosti. Ni pomembno, ali je to nudenje opravljeno v obliki prodaje, dolgoročnega najema, kratkoročnega najema ali na kateri koli drug način.

45. Tako po mojem mnenju v primeru najema vozil, opremljenih z radijskimi sprejemniki, ne gre za dejanje priobčitve v smislu sodne prakse Sodišča, navedene v teh sklepnih predlogih. Zato bi bilo brezpredmetno preučiti obstoj drugega elementa priobčitve javnosti, in sicer javnosti.

46. Tako predlagam, naj se na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovori, da je treba člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 razlagati tako, da dajanje v najem vozil, ki so opremljena z radijskimi sprejemniki, ne pomeni priobčitve javnosti v smislu teh določb.

Drugo vprašanje za predhodno odločanje

47. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem za predhodno odločanje sprašuje, ali lahko obseg dejavnosti dajanja vozil v najem in trajanje najema vplivata na odgovor, ki ga je treba dati na prvo vprašanje.

48. Glede na odgovor, ki ga predlagam na prvo vprašanje za predhodno odločanje, je lahko odgovor na drugo vprašanje zgolj nikalen. Zadevna dejavnost ne pomeni priobčitve javnosti v smislu zgoraj navedenih določb, neodvisno od obsega te dejavnosti in trajanja najema.

²⁸ Razen, odvisno od okoliščin, nadomestila iz naslova zasebnega kopiranja iz člena 5(2)(b) Direktive 2001/29.

²⁹ Pogodba, podpisana 20. decembra 1996 v Ženevi in v imenu Evropske unije potrjena s Sklepom Sveta 2000/278/ES z dne 16. marca 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 33, str. 208).

49. Zgolj zaradi celovitosti bom na kratko analiziral drugo vprašanje za predhodno odločanje, če bi Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo pritrdilno.

50. V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti javnost, ki ji je namenjena priobčitev, sestavljena iz potencialno nedoločenega, vendar dovolj velikega števila oseb, tako da obstaja minimalni prag, ki iz tega pojma izključuje premajhno ali celo nepomembno skupnost zadevnih oseb. Poleg tega je treba upoštevati kumulativni učinek, ki izhaja iz dajanja varovanih del na voljo naslovnikom, in to ne le hkrati, ampak tudi zaporedoma.³⁰

51. Ti pojmi očitno niso jasni, njihova razlaga pa je močno odvisna od okoliščin vsakega korektnega primera. Kljub temu menim, da je – kadar dejavnost dajanja vozil v najem ni omejena na osamljene primere najema, ampak je značaj opravljanja dejavnosti trajen – število zaporednih strank dovolj visoko, da preseže prag nepomembnega števila. Zlasti te stranke niso krog določenih oseb, ki bi jih bilo mogoče šteti za zaseben krog.³¹ Tako obseg take dejavnosti, če se opravlja trajno, ne vpliva na presojo obstoja priobčitve javnosti.

52. Glede trajanja najema vozil tožeči stranki v glavni stvari razlikujeta med kratkoročnim najemom, ki je opredeljen kot najem, ki ne preseže 29 dni, in dolgoročnim najemom. Trdita, da pri najemu vozila od 30 dni dalje ne gre več za javni prostor, ampak zasebni prostor, tako da prisotnost radijskega sprejemnika v navedenem vozilu ne pomeni več priobčitve javnosti.

53. Vendar je Sodišče že imelo priložnost razsoditi, da javnost ali zasebnost prostora, v katerem se sprejema priobčitev javnosti, v ničemer ne vpliva na presojo obstoja te priobčitve, saj bi to odvzelo pomen pravici do priobčitve javnosti.³²

54. Tako trajanje najema vozila in domnevni javni ali zasebni značaj, ki naj bi izhajal iz tega trajanja, v ničemer ne vplivata na presojo obstoja priobčitve javnosti.

55. Zato obseg dejavnosti dajanja vozil v najem ali trajanje tega najema – če bi Sodišče pritrdilno odgovorilo na prvo vprašanje za predhodno odločanje – na ta odgovor, enako kot na nikalnega, v ničemer ne bi vplival.

Predlog

56. Glede na vse zgornje premisleke Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska) odgovori:

Člen 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi in člen 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da dajanje v najem vozil, ki so opremljena z radijskimi sprejemniki, ne pomeni priobčitve javnosti v smislu teh določb.

30 Glej nazadnje sodbo z dne 14. junija 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, točka 41 in navedena sodna praksa).

31 Glej *a contrario* sodbo z dne 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 95).

32 Sodba z dne 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točke 50, 51 in 54).